

somhed; men hun kunde dog aldrig lade være med at sige, mens hun ømt kyssede hans Hænder:

„Du skulde nu dog hellere have ladet være, du Gode.“

I dette Hjem opvoksede et Kuld kønne, lidt kirtelblege Børn, elleve i Tal, fem lysøjede Drengene og seks lysøjede Piger, der alle var let kendelige mellem Byens øvrige Ungdom, blandt andet paa Grund af nogle usædvanlige Halskraver, der gav Drengene et lidt pigeagtigt og de halvvoxne Piger et lidt mandfolkeagtigt Udseende. Drengene bar desuden deres brune Haar langt og lokket, saa det naaede dem næsten til Skuldrene, medens Pigebørnenes laa fast nedglattet over Hovedbunden og kun ved hver Tinding havde en lille, haard Fletning, der var lagt i en Bue foran Ørene.

Forholdet mellem Forældre og Børn som overhovedet Tonen i Hjemmet var gennemført patriarkalsk. Under de tarvelige, ja fattige Maaltider, som regelmæssig indledes med en Bøn, sad Faderen for Enden af det lange, smalle Bord med sine fem Sønner ordnede efter Alder langs den ene Side og de fem Døtre i tilsvarende Rækkefølge langs den anden, medens den ældste Datter, den huslige Signe, i Moderens Forfald indtog Pladsen for den anden Bordende. Aldrig faldt det nogen af Børnene ind at tale uden at være adspurgt. Men Faderen talte ofte til dem, om deres Skoleundervisning, om deres Kammerater og deres Lektier og kom derved gerne ind paa selv at fortælle. Paa belærende Maade skildrede han Forhold og Begivenheder fra sin egen Ungdom, fortalte om Datidens Skolegang, om Livet i hans Faders og Farfaders lerklinede Præstegaarde o. s. v. Undertiden, naar han var særlig oplagt, kunde han endog fortælle spøgefulde Anekdoter fra sine Studenterdage i København, fra Regenslivet eller fra Studenternes kaade Løjer med Natvægtene og Politi. Men havde han paa denne Maade faaet Børnene til at le, forsømte han aldrig tilsidst at give sin Fortælling Advarslens Form og formanede dem at vende deres Sind og Tanker mod Livets Alvor og Pligtens Bud.

Denne store Børneflokk og navnlig den Fremgang, den havde ... først i Skolen, siden ude i Livet — var efterhaanden bleven Pastor Sidenius' Stolthed og samtidig et med ydmyg Taknemlighed modtaget Vidnesbyrd om, at Herrens Velsignelse hvilede over hans Hus. Det var nu ogsaa en opvakt, lærelysten, frem for alt strengt pligtro Ungdom, ægte Sidenius'er, der